

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/19/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512208267
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2512208267.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Bratislava, Dostojevského rad 4, proti žalovanej: D. J., nar. XX. S. XXXX, bytom E., J. A. E. XX/X, o 53,28 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 24. septembra 2013 č. k. 10C/25/2013-46 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania m e n í tak, že žalobkyňa j e p o v i n n á zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 16,50 eur do 3 dní.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. zamietol žalobu (ktorou sa žalobkyňa proti žalovanej domáhala zaplataenia 53,28 eur s úrokom z omeškania 9% zo sumy 53,28 eur od 9. januára 2010 do zaplataenia titulom neuhradeného poistného za obdobie od 8. júla 2009 do 15. januára 2010); II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor v sume 16,50 eur na bližšie neoznačený účet Okresného súdu Piešťany do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a III. žalobkyňi uložil povinnosť „nahradiť“ (správne „zaplatiť“) žalovanej iné „trovy“ (správne „náhradu trov“) konania v sume 16,50 eur aj tu do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Právne rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 517 ods. 2, § 801 ods. 1 a § 803 ods. 1 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 9 ods. 1 písm. a/, c/, ods. 2 a 4 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“) a poukazom na R 21/2006. Vecne vo veci samej dôvodil uzavretím medzi účastníkmi 8. júla 2008 poistnej zmluvy na povinné zmluvné poistenie motorového vozidla na dobu neurčitú so začiatkom poistenia 8. júla 2008 (zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú), v ktorej si účastníčky dojednali ročné poistné so splatnosťou v polročných splátkach, na obdobie od 8. júla 2009 do 7. júla 2010 bolo stanovené ročné poistné 102,05 eur, pričom 1. splátka 51,02 eur bola splatná do 8. júla 2009 a 2. splátka 51,02 eur do 8. januára 2010, žalovaná však za toto obdobie poistné nezaplatila. Predmet poistnej zmluvy (osobné motorové vozidlo Škoda Favorit, rok výroby 1990, EČ: HC 921AS) bol totiž 22. mája 2009 v čase od 00,30 hod. do 4,05 hod. zapálený a úplne zhorel, čím sa stal ďalej nepoužiteľným. Nakoľko vozidlo bolo v takom nepoužiteľnom stave, že zhorela i časť s VIN číslom, žalovaná mala problém zabezpečiť zošrotovanie vozidla. Polícia totiž vyžadovala na vyradenie vozidla z evidencie preukázanie, že vozidlo bolo zošrotované, rovnako potom žalobkyňa žiadala potvrdenie o vyradení vozidla na zánik poistnej zmluvy. Žalovanej sa až po čase podarilo zabezpečiť, aby jej niektorý kovošrot auto na zošrotovanie prijal a teda až potom mohla preukázať polícii jeho zošrotovanie a auto bolo preto až 15. januára 2010 vyradené z evidencie vozidiel. Žalobkyňa žiadala uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť jej poistné za obdobie od 8. júla 2009 iba do 15. januára 2010 v sume 53,28 eur. Nakoľko v zmysle § 9 ods. 1 písm. a/ a c/ zákona o PZP poistenie zodpovednosti okrem dôvodov ustanovených osobitným predpisom (podľa poznámky č. 12 - §§ 800 a 802 O. z.) zaniká aj a/ zánikom motorového vozidla a c/ vyradením motorového vozidla z evidencie vozidiel, (podľa poznámky č. 13

- § 91 a § 92 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z.), mal súd prvého stupňa za to, že ak ako prvá alternatíva je uvádzaný zánik motorového vozidla, ak vozidlo zanikne, nie je už potrebné splnenie podmienky predstavovanej vyradením vozidla z evidencie vozidiel. Pod zánikom motorového vozidla chápal aj prípady, keď vozidlo ostalo trvale nepojazdným. Tým, že vozidlo 22. mája 2009 úplne zhorelo (ostal len nepoužiteľný vrak), úplne v svojej podstate zaniklo, čím zaniklo i poistenie tohto vozidla. Samotné vydanie potvrdenia políciou o vyradení vozidla z evidencie vyhodnotil súd už len ako deklarovanie toho, že vozidlo prestalo existovať úplne. Súd si ustálil, že vozidlo bolo nepoužiteľné už od 22. mája 2009 a k tomuto dňu zanikol poisťný vzťah. V časti trov konania rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne úspechom žalovanej a jej trovami konania na zaplatenom súdnom poplatku za odpor (v sume 16,50 eur).

Proti tomuto rozsudku len v časti trov konania podala včas odvolanie žalobkyňa a navrhla ho zrušiť (?). V odvolaní namietala predovšetkým nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa (v napadnutej časti) tým, že súd nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, keď nesprávne pristúpil k aplikácii zásady úspechu zakotvenej v § 142 ods. 1 O. s. p. napriek tomu, že žalovaná predložila relevantný dôkaz o nefunkčnosti resp. takom zničení motorového vozidla, ktoré vylučovalo jeho prevádzku, až na pojednávaní 24. septembra 2013. Predtým k podanému odporu proti platobnému rozkazu podoprela svoje tvrdenie len uznesením policajného orgánu o prerušení trestného stíhania, z ktoré nebolo možné jednoznačne vyvodiť záver o zániku poistenia zánikom motorového vozidla v dôsledku jeho poškodenia, hoci žalovaná mohla včasným predložením dôkazu o zničení vozidla pri prvom úkone, ktorý jej patril, nielenže predísť pokračovaniu v súdnom konaní, ale pri jeho skoršom predložení vôbec začatiu konania. Žalovaná požiadala o zrušenie poistenia z dôvodu zániku poistenia z dôvodu vyradenia motorového vozidla z premávky na pozemných komunikáciách, o ktorom sa žalobkyňa inak ako na základe žiadosti žalovanej nemala ako dozvedieť. Na základe uvedeného mala žalobkyňa za to, že žaloba bola podaná dôvodne (?) a zavinením žalovanej sa v konaní pokračovalo, aj keď sa nemuselo, preto sa jej zdá byť primeraná aplikácia ust. § 150 O. s. p.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. vec v medziach odvolania, teda len v napadnutej časti trov konania a to bez pojednávania, pretože nešlo o vec samu a ani o žiaden zo zákonom ustanovených prípadov potreby prejednávania veci na pojednávaní odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a rozsudok v napadnutej časti treba považovať (navzdory určitým formulačným nesprávnostiam, vyžadujúcim si formálnu zmenu rozhodnutia) za vecne správny.

Predmetom konania v prejednávanej veci (pokiaľ šlo o vec samu) bola požiadavka žalobkyne na uloženie žalovanej povinnosti zaplatiť jej (žalobkyňi) 53,28 eur s príslušenstvom titulom dlžného poistného. Žaloba nebola podaná dôvodne, čo súd prvého stupňa vyjadril jej zamietnutím a správne na rozhodnutie o trovách konania aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a účastníčke, ktorá mala plný úspech vo veci (t. j. žalovanej) priznal náhradu trov potrebných na účelné bránenie práva proti účastníčke, ktorá vo veci úspech nemala (t. j. žalobkyňi). Rozsudok vo veci samej pritom nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť, čím sa plný procesný neúspech žalobkyne stal nezvratným.

Podľa § 150 ods. 1 O. s. p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. Podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.

Aplikácia odseku 1 práve citovaného paragrafu O. s. p. prichádza do úvahy iba v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania.

Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u účastníka konania povinného plne alebo čiastočne „nahradiť trovy“ konania procesného súpera v spore (v prejednávanej veci teda u žalobkyne). Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne alebo úplne úspešného účastníka sporu.

Okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania (v prejednávanej veci žalovaná), uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril, nemajú žiadny vplyv na účastníka povinného na náhradu trov konania podľa § 142, 143 alebo 144 (v prejednávanej veci žalobkyňa) a žalobkyňa iné dôvody (ako nepredloženie dôkazu žalovanou pri jej prvom úkone) pre aplikáciu § 150 O. s. p. neuviedla.

Použitie § 150 ods. 2 O. s. p. by v tejto veci síce bolo možné pre charakter sporu ako drobného (menej než 1.000 eur), nebola však splnená podmienka spočívajúca v neprimeranosti výšky trov žalovanej v porovnaní s pohľadávkou (16,50 eur je totiž podstatne menej ako 53,28 eur).

Pri riadení sa týmito úvahami a nedostatku dôvodov spochybníť určenie výšky priznanej náhrady trov konania žalovanej (ktorá výška ani odvolaním žalobkyne namietaná nebola) by tak bolo namieste potvrdenie rozsudku v napadnutej časti (podľa § 219 ods. 1 O. s. p.), nebyť nesprávnej formulácie výroku spočívajúcej v uvedení slovného spojenia „...je povinný nahradiť...iné trovy konania...“ namiesto správneho spojenia „...je povinný zaplatiť...náhradu trov konania...“. Významnou charakteristikou výroku je totiž jeho určitosť. Vo výroku rozsudku súd totiž má používať termíny, pojmy a spojenia, ktoré sú obsiahnuté vo všeobecne záväznom právnom predpise a ktoré majú svoj význam (zmysel). Súčasťou určitosti výroku je aj to, že výrok, ktorý obsahuje povinnosť na plnenie, musí byť svojou formuláciou v súlade s dovoľenými spôsobmi súdnej exekúcie, inak v prípade, ak by uložená povinnosť na plnenie nebola dobrovoľne splnená, nebol by nútené vykonateľný. Ďalej v zmysle ust. § 151 ods. 8 O. s. p. sa vo výroku o náhrade trov konania vyjadrujú osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania iba v prípade vzniku oboch takýchto druhov trov a o ten prípad tu u žalovanej preukázateľne nešlo z jednoduchého dôvodu priznania napádaným rozsudkom súdu prvého stupňa i tzv. zmeňujúcim uznesením odvolacieho súdu výlučne trov pomenovaných zákonodarcom ako „iné trovy“ (takže tu prípadné riziko obrátného „zmiešania“ takýchto trov s trovami právneho zastúpenia účastníka oprávneného na náhradu nastať nemohlo, rovnako ako ani nebolo uplatniteľným ostatné uvedené ustanovenie v tejto konkrétnej veci, okrem iného aj z dôvodu, že ani jednu z účastníčok v prejednávanej veci nezastupoval právny zástupca). Odvolací súd nevidel dôvod ani pre odchýlenie sa od všeobecnej zákonnej lehoty na plnenie (3 dni, tu por. i § 160 ods. 1 O. s. p.).

To boli dôvody, pre ktoré odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania ako inak vecne správny podľa § 220 O. s. p. zmenil spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto svojho uznesenia.

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom úspech zaznamenala žalovaná (formálnou zmenou uznesenia neutrpela, kým žalobkyňa so svojim odvolaním neuspela ani len sčasti). Tá však v prípade trov odvolacieho konania nepodala návrh na priznanie jej náhrady (§ 151 ods. 1 O. s. p., v odvolacom konaní i za použitia § 211 ods. 2 rovnakého zákona) a keďže príslušný návrh je za súčasnej úpravy zákonnou podmienkou priznania náhrady a opak (nedostatok návrhu) praktickým svedectvom vzdania sa procesného práva na náhradu (trov odvolacieho konania), nebol tu nielen dôvod vyzývania na vyčíslenie (i v prípade nevyhlasovaného rozhodnutia odvolacieho súdu je podmienkou takého postupu podľa § 151 ods. 4 a § 211 ods. 2 O. s. p. návrh), ale dokonca ani možnosť priznania účastníkovi náhrady tzv. iných trov odvolacieho konania (tu napokon por. i § 151 ods. 2 O. s. p. vo väzbe na už spomenutý odsek 1 rovnakého paragrafu). Toto všetko boli potom dôvody, pre ktoré odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanej (s plným úspechom) náhradu trov nepriznal (druhá veta výroku tohto uznesenia).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, teda jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.